

Arrest

nr. 72 901 van 9 januari 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 28 oktober 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 september 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 9 december 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 december 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. BUYSSE, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché B. DIERICKX, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen België binnenkwam op 5 maart 2006, verklaart er zich op 29 december 2010 een vierde maal vluchteling.

1.2. De commissaris-generaal weigert aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus bij beslissing van 27 september 2011, verstuurd op 27 september 2011.

1.3. De bestreden beslissing geeft de feiten als volgt weer:

“U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en tot de Hazara-bevolkingsgroep te behoren. U bent geboren in Hassanreza in de provincie Uruzgan. Toen u twee of drie jaar oud was verliet uw familie Afghanistan en vestigde ze zich in Teheran. U groeide op in Teheran in de wijk Shahr-e Rey, waar u verbleef tot aan uw vertrek naar België. Met het oog op een mogelijke repatriëring naar Afghanistan besloot uw vader u de helft van zijn gronden in Hassanreza te schenken. Dit voornemen botste op verzet van uw stiefmoeder die de gronden voor haar zoon, uw halfbroer, wou. De broer van uw

stiefmoeder bedreigde en mishandelde u. Eén tot anderhalf jaar nadat de incidenten begonnen waren, besloot u het ouderlijk huis te ontvluchten. U verbleef in de fabriek waar u was tewerkgesteld. Anderhalf tot twee jaar later ontdekte de broer van uw stiefmoeder uw verblijfplaats. Hij bedreigde u opnieuw. U verliet Iran en kwam in België aan op 5 maart 2006, waar u dezelfde dag asiel aanvraagde. Op 23 maart 2006 nam de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing tot weigering van verblijf. Deze beslissing werd op 22 mei 2006 door het Commissariaat-generaal in beroep bevestigd. Een verzoek tot schorsing werd door uw advocaat bij de Raad van State ingediend op 14 juni 2006. De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring werden verworpen door de Raad van State in het arrest van 5 februari 2010. U diende een tweede asielaanvraag in op 23 april 2007. Op 5 maart 2008 nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming. Op 2 april 2010 vroeg u een derde maal asiel aan bij de bevoegde instanties waarop de Dienst Vreemdelingenzaken tot een beslissing van weigering van inoverwegingname van de asielaanvraag kwam op 13 april 2010. Op 29 december 2010 vroeg u, na deelname aan een hongerstaking, voor de vierde maal asiel aan. Ter staving van uw asielrelaas legde u een geboorteakte voor, de richtlijnen van het CGVS inzake subsidiaire bescherming van september 2010 en de UNHCR Guidelines aangaande Afghanistan van december 2010."

Verzoeker betwist dit feitenrelaas niet.

1.4. De bestreden beslissing stelt dat verzoeker er niet in geslaagd is aannemelijk te maken dat hij een gegronde vrees heeft voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De beslissing berust op volgende gronden:

"Vooreerst dient worden opgemerkt dat het CGVS reeds in maart 2008 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming nam daar er twijfel geuit werd met betrekking tot uw Afghaanse afkomst. Heden legt u een geboorteakte voor ter staving van uw asielrelaas die u werd uitgereikt op de Afghaanse ambassade te Brussel op 18 maart 2008. Het CGVS stelt vast dat het voorleggen van dit nieuwe element niets afdoet van de eerdere beoordeling van uw asielaanvraag. U legt immers alleen een Afghaanse geboorteakte voor die u op de Afghaanse ambassade in België hebt verkregen. Dit document hebt u verkregen louter op basis van persoonlijke verklaringen, waaraan het CGVS geen geloof hecht. Een identiteitsdocument kan alleen als ondersteunend element dienen indien dit in overeenstemming zou zijn met de door u gedane verklaringen op het CGVS, wat in casu niet het geval is. Bovendien stelde de Afghaanse ambassade reeds herhaaldelijk dat zij niet over een bevolkingsregister beschikt dat ze zou kunnen raadplegen voor het afleveren van documenten. Het door u aangebrachte nieuwe element vermag bijgevolg niet de eerdere appreciatie, waarin u zowel de vluchtelingen- als de subsidiaire beschermingsstatus werd geweigerd, te wijzigen. De overige documenten die u voorlegde (de UNHCR Guidelines en de beleidsrichtlijnen van het CGVS inzake subsidiaire bescherming) kunnen onderhavige motivering evenmin wijzigen aangezien zij geen betrekking hebben op uw eigen asielmotieven en derhalve niet bij machte zijn de ongelooftwaardigheid ervan om te buigen. Geen van beide statussen kan u dan ook worden toegekend."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker vraagt in hoofddorde om hem als vluchteling te erkennen, in ondergeschikte orde om hem subsidiaire bescherming te verlenen en in meest ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen voor bijkomend onderzoek.

Verzoeker stelt dat het niet kan dat de commissaris-generaal authentieke bewijzen negeert en dat dit in strijd is met "de meeste elementaire principes van het recht".

Verzoeker voegt aan zijn verzoekschrift een fotokopie toe van enkele bladzijden van zijn paspoort.

2.2. De Raad is van mening dat verzoeker niet kan worden erkend als vluchteling en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

De Raad sluit zich hiervoor aan bij de motieven in de bestreden beslissing. De commissaris-generaal heeft immers terecht gesteld dat verzoeker de Afghaanse geboorteakte louter op basis van persoonlijke verklaringen heeft verkregen waaraan geen geloof kan worden gehecht, dat een identiteitsdocument alleen als ondersteunend element kan dienen indien dit in overeenstemming is met de afgelegde verklaringen, wat hier niet het geval is, en dat de Afghaanse ambassade reeds herhaaldelijk heeft gesteld dat zij niet over een bevolkingsregister beschikt dat zij zou kunnen raadplegen om documenten

af te leveren. Verzoeker weerlegt deze vaststellingen niet. Hij stelt enkel dat de commissaris-generaal authentieke bewijzen negeert en dat dit in strijd is met “de meeste elementaire principes van het recht”, maar hij verduidelijkt niet om welke rechtsbeginselen het gaat, noch waarom deze rechtsbeginselen zouden zijn geschonden.

Aan de neergelegde fotokopie van het Afghaanse paspoort kan geen bewijswaarde worden toegekend aangezien fotokopieën gemakkelijk door knip- en plakwerk te vervaardigen zijn.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 EVRM, waarnaar verzoeker in zijn verzoekschrift verwijst, stemmen inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet (cf. HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji/Staatssecretaris van Justitie).

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen januari tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

A. VAN ISACKER